

ΕΤΟΣ 72ον

28 Ιανουαρίου 2024

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (3687)

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή θά λέγαμε πώς εἶναι ἓνα κεκτημένο ἐλπίδας καί χαρᾶς γιά Ἐμᾶς, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἂν τό θελήσουμε, θά σώσει τόν καθέναν μας, ὅσο ἁμαρτωλοί καί ἂν εἴμαστε. Μέχρι τό τέλος τοῦ βίου μας ὁ Χριστός θά προσπαθεῖ νά μᾶς συναντήσει πολλές φορές. Μία φορά νά τόν δεχτοῦμε προσωπικά, θά μᾶς ἀλλάξει τή ζωή καί θά μᾶς ὁδηγήσει στή σωτηρία. Ἄς ἀκολουθήσουμε τόν Ζακχαῖο στήν ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ.

Ἰησοῦς καί Ζακχαῖος

Ὁ Ζακχαῖος ἦταν φοροεισπράκτορας, πρόσωπο μισητό στήν κοινωνία, ἀφοῦ τό ἐπάγγελμά του ἦταν συνυφασμένο μέ τήν κλοπή, τήν ἀπάτη καί τήν ψευτιά. Κανένας σεβασμός, καμία ἐκτίμηση στό πρόσωπό του δέν ὑπῆρχε ἀπό κανέναν. Οἱ ἄνθρωποι τόν μισοῦσαν καί ἐκεῖνος ζοῦσε καί συγκατοικοῦσε μέ τό πάθος τῆς φιλαργυρίας.

Ὅμως ἔμαθε πώς ἦρθε ὁ Χριστός στήν Ἱερικῶ. Ἦταν σίγουρος, ὅτι ἂν τόν συναντοῦσε, θά μπορούσε νά ἀλλάξει τήν εὐπαθεῖ ζωή του. Φαίνεται πώς τόν εἶχε κουράσει ἡ ἀπληστία του, ἀλλά καί ἡ ἀπομόνωση ἀπό τήν κοινωνία. Τά πλούτη καί οἱ ὑλικές ἀπολαύσεις δέν τοῦ χάρισαν τήν εὐτυχία πού περίμενε. Ἄκουσε λοιπόν ὅτι ὁ Χριστός ἀγκαλιάζει καί μιλάει μέ δικαίους καί ἀδίκους, μέ ὑγιεῖς καί ἀσθενεῖς, μέ Ἰουδαίους καί ἄλλοεθνεῖς. Ἵσως ἀναγνώρισε τήν ἀποστασία του ἀπό τόν Θεό καί βρῆκε τήν εὐκαιρία νά ἀλλάξει τή ζωή του. Δέν τόν ἐνοίαζε τί θά πεῖ ὁ κόσμος, οὔτε τί εἶχε πράξει στό παρελθόν. Θέλησε μόνο νά συναντήσει τόν Χριστό. Ἐπειδὴ ἦταν μικρόσωμος, ἀνέβηκε σ' ἓνα δέντρο, μία συκομυριά, γιά νά φωνάξει τόν Χριστό κι Ἐκεῖνος νά τόν δεῖ. Ἀμέσως τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ πέφτει πάνω στόν Ζακχαῖο, τόν ὁποῖο καλεῖ μέ τό ὄνομά του. Ἡ προσωπική αὐτή κλήση δείχνει ὅτι ὁ Ζακχαῖος εἶχε μετανοήσει καί ἤθελε νά σωθεῖ. Δημόσια ἐξομολογεῖται, διορθώνει τά λάθη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιθ' 1-10)

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχά. Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐξήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεργόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶν ἀνδρὶ εἰσηλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

του ἐπιστρέφοντας τὰ χρήματα στό τετραπλάσιο. Ἡ ἔμπρακτη μετάνοια ὁδηγεῖ στή σωτηρία καὶ προσκαλεῖ τὸν Χριστό στή ζωὴ μας.

Συνάντηση μέ τόν Χριστό

Γιά νά συναντήσουμε τόν Χριστό πρέπει κι ἐμεῖς νά ἀκολουθήσουμε τήν τακτική τοῦ Ζακχαίου. Πρῶτον, πρέπει νά ἀκούσουμε τή φωνή τῆς συνειδήσεώς μας, πού μᾶς προτρέπει νά βροῦμε τόν Χριστό. Δεύτερον, νά ἀποφασίσουμε νά ἀφήσουμε τό δικό μας τελώνιο, αὐτό πού τρέφουμε μέ τόν ἐγωϊσμό μας κυρίως καί νά βάλουμε στό κέντρο τῆς ζωῆς μας τόν Χριστό ἀντί τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τρίτον, νά μὴν ὑπολογίζουμε τή γνώμη τῶν ἀνθρώπων ὅταν εἶναι ἀντίθετη ἀπό τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ. Δέν πρέπει νά μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη τῶν ἀνθρώπων ἀλλά τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἀγίων. Ὅταν συναντήσουμε τόν Χριστό, τότε θά ἐπέλθει ἡ ἀναγέννησή μας. Ὁ Ζακχαῖος ὅταν συνάντησε τόν Χριστό, ἔγινε ἀπό φιλάργυρος ἐλεήμων, ἀπό μισόθεος –δηλ. ἀρνητῆς τοῦ Θεοῦ– φιλόθεος, καί ἀπό ἀμαρτωλὸς μετανοημένη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Τό πρόσωπο τοῦ ἀμαρτωλοῦ τελώνη ἄς τό θυμόμαστε πάντοτε στή ζωὴ μας, γιατί θά μᾶς θυμίζει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἀγάπη καί θέλει νά σωθεῖ ὁ κάθε ἀμαρτωλός, ἀρκεῖ νά τόν συναντήσουμε μέ διάθεση μετανοίας, γιά νά ἀπολαύσουμε ὅλα ὅσα ἐτοίμασε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν γιά ἐμᾶς τούς ἀμαρτωλούς.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ὁ Ἰησοῦς διέσχισε τήν Ἱερικώ. Ἐκεῖ κάποιος ἄνδρας ὀνόματι Ζακχαῖος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχιτελώνης καί πλούσιος, ἐπεδίωκε νά δεῖ τόν Ἰησοῦ ποιός εἶναι, ὅμως δέν μπορούσε λόγω τοῦ πλήθους, ἀφοῦ ἦταν μικροῦ ἀναστήματος. Ἐτρεξε μπροστά λοιπόν καί ἀνέβηκε σέ μιά συκομουριά, γιά νά τόν δεῖ, ἀφοῦ ἀπό ἐκεῖ θά περνοῦσε. Μόλις ἦλθε στό μέρος αὐτό, ὁ Ἰησοῦς σήκωσε τά μάτια του καί μόλις τόν εἶδε τοῦ εἶπε· Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει νά μείνω στό σπίτι σου. Κατέβηκε γρήγορα καί τόν ὑποδέχτηκε μέ χαρά. Ὅταν τό εἶδαν ὅλοι, παραπονούνταν καί ἔλεγαν, ὅτι πῆγε νά μείνει στό σπίτι ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Σηκώθηκε ὁ Ζακχαῖος καί εἶπε στόν Κύριο· Κύριε, τά μισά ἀπό τά ὑπάρχοντά μου τά δίνω στούς πτωχοῦς, καί ὅποιον ἐξαπάτησα μέ δόλο καί ἀπάτη θά τόν ἀποζημιώσω στό τετραπλάσιο. Εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερα ἦλθε ἡ σωτηρία σέ αὐτό τό σπίτι, ἀφοῦ καί αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, γιατί ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου ἦλθε γιά νά ἀναζητήσει καί νά σώσει ὅσους βρίσκονται μακριά ἀπό τόν Θεό.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση
τό ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἄς μᾶς ἐμπνεύσει στήν πορεία μας τό πρόσωπο τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου καί ἄς ἔχουμε σκοπό τῆς ζωῆς μας τή μετάνοια γιά νά συναντήσουμε τόν Χριστό.

Ἀρχιμ. Ε. Λ.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΧΑΡΑ

Ὅπου Χριστός, ἐκεῖ χαρά ἀληθινή.

—Γέροντα, μερικές φορές δέν μπορῶ νά χαρῶ, καί τότε σκέφτομαι μήπως ἡ χαρά δέν εἶναι γιά μένα.

—Τί λές; Δέν εἶναι ἡ χαρά γιά σένα; Καί γιά ποιόν εἶναι; Γιά τό ταγκαλάκι; Χαμένο τοῦχει; Γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ χαρά. Ὁ Θεός δέν ἔδωσε λύπη· ἔδωσε μόνο χαρά.

—Γιατί ὅμως, Γέροντα, δέν ἔχω πάντοτε μέσα μου χαρά;

—Ὅταν ὁ νοῦς σου δέν εἶναι στόν Θεό, πῶς θά νιώσεις τή χαρά τοῦ Θεοῦ; Ἐσύ ξεχνᾷς τόν Χριστό καί ὁ νοῦς σου γυρίζει συνέχεια στίς δουλειές καί στίς μηχανές, καί ἔτσι σταματάει ἡ πνευματική σου μηχανή. Βάλε λοιπόν μπρός τήν εὐχή καί τή σιγανή ψαλμωδία, καί μετά θά τρέχεις καί θά γυρίζεις σάν σβούρα γύρω ἀπό τόν Χριστό.

Μόνον κοντά στόν Χριστό βρίσκει κανείς τήν πραγματική, τή γνήσια χαρά, γιατί μόνον ὁ Χριστός δίνει χαρά καί παρηγοριά πραγματική. Ὅπου Χριστός, ἐκεῖ χαρά ἀληθινή καί ἀγαλλίαση παραδεισένια. Ὅσοι εἶναι μακριά ἀπό τόν Χριστό, δέν ἔχουν

Ἐφραίμ τοῦ Σύρου († 373). Παλλαδίου καί Ἰακώβου ὁσίων. Χάριτος μάρτυρος.

Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστ.: Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15 – Εὐαγ.: Λουκ. ιθ΄ 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Φεβρουαρίου, ΙΕ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κβ΄ 35-46.

πραγματική χαρά. Μπορεῖ νά κάνουν ὄνειρα: «θά φτιάξω αὐτό, θά φτιάξω τό ἄλλο, θά πάω ἐδῶ, θά πάω ἐκεῖ», μπορεῖ νά ἀπολαμβάνουν τιμές ἢ νά τρέχουν στίς διασκεδάσεις καί νά χαίρονται, ἀλλά ἡ χαρά πού νιώθουν δέν εἶναι δυνατόν νά γεμίσει τήν ψυχή τους. Αὐτή ἡ χαρά εἶναι ὑλική, κοσμική χαρά, ἀλλά ἀπό ὑλικές χαρές δέν γεμίζει ἡ ψυχή, καί ὁ ἄνθρωπος μένει μ' ἓνα κενό στήν καρδιά του. Εἶδες τί λέει ὁ Σολομών; «Ἐχτισα σπίτια, φύτεψα ἀμπέλια, ἔκανα κήπους, μάζεψα χρυσάφι, ἀπέκτησα ὅ,τι πόθησε ἡ καρδιά μου, ἀλλά στό τέλος κατάλαβα ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι μάταια».

Ἡ κοσμική χαρά δίνει κάτι τό πρόσκαιρο, κάτι γιά ἐκείνη τή στιγμή, δέν δίνει αὐτό πού δίνει ἡ πνευματική χαρά. Ἡ πνευματική χαρά εἶναι ζωή παραδεισένια. Ὅσοι πέρασαν πρῶτα ἀπό τή Σταύρωση καί ἀναστήθηκαν πνευματικά, ζοῦν τήν πασχαλινή χαρά. «Πάσχα, Κυρίου Πάσχα»! Καί μετὰ ἔρχεται ἡ Πεντηκοστή!... Καί ὅταν φθάσουν πιά στήν Πεντηκοστή καί δεχθοῦν τήν πύρινη γλῶσσα, τό Ἅγιο Πνεῦμα, τότε ὅλα τελειώνουν...

–Γέροντα, πέστε μας κάτι γιά τίς οὐράνιες χαρές.

–Καί σ' αὐτήν τή ζωῇ ὑπάρχουν οὐράνιες χαρές καί ἡδονές καί ἀναρωτιέται κανεῖς ἄν στήν ἄλλη ζωῇ ὑπάρχει κάτι ἀνώτερο ἀπό αὐτό πού ὑπάρχει ἐδῶ. Αὐτές οἱ χαρές δέν ἐκφράζονται, μόνο βιώνονται.

–Γέροντα, πῶς μπορεῖς νά φθάσεις σ' αὐτήν τήν κατάσταση;

–Γιά νά ἔρθεις στήν κατάσταση πού νά μήν μπορεῖς νά χωρέσεις τή χαρά οὔτε νά τήν ἐκφράσεις, χρειάζεται νά προσέξεις τρία πράγματα: Νά κινηθεῖς ἀπλά, νά μήν ἀσχολῇσαι μέ τούς ἄλλους, νά λές τήν εὐχή. Ἄν κάνεις αὐτά, θά ἔρθει ὥρα πού θά νιώθεις τόση χαρά πού θά μοῦ λές: «Παππούλη μου, παλάβωσα! Μήπως δέν εἶμαι καλά; Τί εἶναι αὐτό πού νιώθω;». Τέτοια παλαβή χαρά θά ἔχεις!...

(Ἀπό τό βιβλίον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, *ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΑΓΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ*, ὑπό ἐκδοση)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαίου 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr